

ת"פ 12333/10/12 - מדינת ישראל נגד סטניסלב וולקוב

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 12333-10-12 מדינת ישראל נ' וולקוב

לפני	כב' השופט מיכאל קרשן
המאשימה	מדינת ישראל
נגד	
הנאשם	סטניסלב וולקוב

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד יניב המי

הנאשם בעצמו וב"כ עו"ד דורון שטרן

החלטה

בקשת נאשם להימנע מהרשעה.

1. ביום 27.11.2013 הודה הנאשם, יליד 14.4.1993, בעובדות כתב אישום מתוקן, במסגרת הסדר טיעון, בביצוע עבירות של הפרעת שוטר במילוי תפקידו ושימוש בכוח על מנת למנוע מעצר.

לפי ההסדר, יוגש תסקיר מבחן אודות הנאשם, ואם התסקיר יהיה חיובי תסכים המאשימה לסיים את ההליך בשל"צ ללא הרשעה ומבחן.

2. כתב האישום המתוקן מחזיק שני אישומים.

לפי עובדות האישום הראשון, ביום 4.6.2011 שעה 1:30 עסקו שלושה שוטרי תחנת אריאל באכיפת הסדר הציבורי בפארק בעיר. שני שוטרים עיכבו במקום אדם בשם שי סלוק (להלן - "החשוד"). במהלך עיכובו גילה החשוד התנגדות והדבר הצריך שימוש בכוח של השוטרים על מנת לעוצרו, ואולם מספר נערים אשר שהו במקום, והנאשם ביניהם, הקיפו את השוטרים והקשו עליהם לבצע את מלאכתם. הנאשם ניגש לאחד השוטרים ובעודו מתכופף לעבר החשוד צעק לעברו "תעזבו אותו" ודחף אותו. כתוצאה מכך נפל השוטר על הארץ. שוטרת ניסתה לפנות את הנערים מן המקום על מנת לסייע לשוטרים אשר בקשו לעכב את החשוד, אך הנאשם ניגש אליה ותפס בידה הימנית, ולאחר מכן

דחף אותה. השוטרים הודיעו לנאשם כי הוא עצור, אולם זה נמלט מהמקום בריצה.

לפי עובדות האישום השני, ביום 10.12.2011 שעה 4:20 נעצר הנאשם כדין על ידי שני שוטרים. במהלך הסעת הנאשם אל התחנה גידף הנאשם ללא הרף. בתחנה ניגש הנאשם אל עמדת השתייה אף שהדבר נאסר עליו משום שאמור היה לעבור בדיקה לגילוי אלכוהול. הנאשם דחף שוטר ואז הוציא השוטר אזיקים וביקש מהנאשם להושיט את ידיו. הנאשם המשיך לדחוף את השוטרת והתנגד לבקשתו, אולם לבסוף נאזק.

3. בהתאם להסדר הוגש תסקיר מבחן אודות הנאשם. מהתסקיר עולה כי הנאשם עלה בגיל שלוש מאוקראינה, ובהיותו בכיתה י' נשר מלימודיו על רקע קשיים בלימודים.

הנאשם לא שירת בצה"ל וכיום עובד במפעל ברזל. הנאשם נטול הרשעות קודמות. הוא מודה בביצוע העבירות. ביחס לעבירה מושא האישום הראשון הביע הנאשם חרטה. לדבריו פעל בהשפעת אלכוהול והיסחפות אחר חבריו, ללא שיקול דעת ומבלי להתייחס להשלכות מעשיו. הנאשם נמלט ממקום האירוע מתוך בהלה וחשש מסנקציות כתגובה להתנהגותו, ובהמשך פנה מיוזמתו למשטרה נוכח הכרה בחומרת מעשיו. הנאשם הודה גם בביצוע העבירה מושא האישום השני. הנאשם פעל לדבריו מתוך כעס וחשדנות לגבי מניעי השוטרים והוא מתקשה לראות בעייתיות בהתנהגותו ורואה בה תגובה מותאמת לדרישות שהופנו כלפיו.

שירות המבחן התרשם מצעיר המתקשה להסתגל למסגרות נורמטיביות, אך מראה התמדה בעבודתו. הנאשם סבור כי תגובות אלימות הן לגיטימיות במצבים מסוימים ולא מכיר בבעייתיות בהתנהגותו ואף אינו מסוגל לזהות מצבי סיכון. לדעת שירות המבחן, הסיכון להישנות מעורבות בעבירות אלימות הוא ברמה בינונית. במטרה להפחית סיכון זה הציע השירות לנאשם להשתלב בקבוצה טיפולית בנושא האלימות הפועלת בחסות שירות המבחן. הנאשם גילה הבנה ראשונית לקיומה של בעיה והסכים להשתלב בטיפול. לאור התגייסותו לטיפול הומלץ להעמידו במבחן ולחייבו בשל"צ. נערכה תוכנית של"צ.

באשר להרשעה, הגם שלא הוצגו נימוקים קונקרטיים המעידים על פגיעה ממשית בתפקודו אם יורשע בדין, המליץ שירות המבחן להימנע מכך משום שאי הרשעה תסייע בהתגייסותו לטיפול ובכוחה למנוע פגיעה בדימויו העצמי.

4. ב"כ המאשימה, עו"ד אבי שגב, טען כי התסקיר שהוגש אינו בגדר "תסקיר חיובי" ואינו מחייב את המאשימה לטעון לאי הרשעה. לדבריו, הנאשם לא הצביע על פגיעה קונקרטית בעתידו באופן שיצדיק אי-הרשעה (הוגשו בעניין זה שני פסקי דין). עו"ד שגב הפנה להערכת הסיכון של קצינת המבחן והצביע על החומרה שבמעשי הנאשם. המאשימה עתרה לגזור על הנאשם עונשים של מאסר על-תנאי ושל"צ.

5. ב"כ הנאשם, עו"ד דורון שטרן, טען כי התסקיר חיובי וביקש לאמץ את המלצותיו, למרות שלא הוצגה פגיעה קונקרטית בהרשעת הנאשם. ב"כ הנאשם ציין כי כתב האישום תוקן לקולא, והוסיף וציין כי הנאשם עצמו משתייך לקבוצת הבגירים הצעירים, כך שניתן להקל עמו.

6. סבורני כי במקרה זה ראוי לאמץ את המלצת שירות המבחן ולהימנע מהרשעת הנאשם, וזאת משני טעמים חלופיים.

7. ראשית, משום שהצדדים התקשרו בהסדר טיעון שלפיו אם יוגש תסקיר חיובי יעתרו הם **במשותף** לשל"צ ללא הרשעה ומבחן (וכל זאת מבלי שהנאשם יורשע בדין בעקבות הודאתו טרם יישלח לשירות המבחן). התסקיר שהוגש אמנם אינו כולל אך ורק התייחסויות חיוביות כלפי הנאשם, אולם בשום פנים לא ניתן להגדירו כתסקיר שלילי. הנאשם הודה בביצוע העבירות ונטל אחריות למעשיו (אמנם באופן מלא יותר ביחס למעשה המגולם באישום הראשון). שירות המבחן תיאר בתסקיר נאשם צעיר שאינו מכיר באופן מלא בבעייתיות שבהתנהלותו, ומכאן הסיכון לביצוע עבירות נוספות, אך באותה נשימה הצביע על האופן שבו ניתן לשקמו. שירות המבחן המליץ במקרה זה על מבחן כהליך שיקומי ולא ראיתי מדוע רכיב זה נפקד מטיעוני התביעה.

אוסף כי תסקירי מבחן אינם מוגשים בעניינם של מלאכי השרת, אלא בעניינם של אנשים שביצעו עבירות. דרישת התביעה לקבל בעניינו של נאשם זה תסקיר שהוא כליל השלמות כתנאי לעמידתה מאחורי ההסדר אינה נכונה בעיניי.

סוף דבר, מצאתי לקבוע כי התסקיר בו הומלץ על שיקום הנאשם הוא חיובי באופן העונה על ציפיות הצדדים שהתקשרו בהסדר הטיעון.

8. שנית, משום שגם לגוף העניין זו התוצאה הנכונה בעניינו של הנאשם.

הנאשם ביצע מעשים שאין להקל בחומרתם, אך גם אין מקום להפריז בה. בגיל צעיר מאוד, חודשים ספורים לאחר שמלאו לו 18 שנים, התעמת הנאשם עם שוטרים בשתי הזדמנויות שונות, באופן המתואר בכתב האישום המתוקן. הנאשם פעל בשני המקרים בחוסר שיקול דעת ובמקרה הראשון תחת השפעת אלכוהול. הנאשם הכיר בחומרת המעשה המתואר באישום הראשון - המעשה החמור יותר מבין השניים, ואילו המעשה המתואר באישום השני בהחלט ניתן להסבר בחוסר הבנה של הנאשם את מניעי השוטרים שאסרו עליו לשתות.

חשוב לציין כי את גילו הצעיר של הנאשם בעת מעשה ניתן להביא בחשבון לזכותו לפי הגישה הנוהגת כיום בבית המשפט העליון בנוגע ל"בגירים צעירים" [ע"פ 7781/12 פלוני נ' **מדינת ישראל** (25.6.2013)], משום שבעניינם של נאשמים בגיל כזה יש להעניק משקל נכבד לפוטנציאל השיקומי.

נוסף על כך, בענייננו יש לתת משקל משמעותי לחלופי הזמן מעת ביצוע העבירות ועד שלב גזירת הדין, ולכך שהתביעה הגישה את כתב האישום נגד הנאשם שנה ויותר לאחר ביצוע המעשים [ע"פ 111/14 פלוני נ' **מדינת ישראל** (1.4.2014)].

9. איני מקבל את גישת התביעה לפיה לעולם אין לשקול אי-הרשעה בעניינו של נאשם שאינו יכול להציג פגיעה קונקרטית בעתידו, וככל שזו הייתה כוונתו של בית המשפט המחוזי בתל אביב בעפ"ג 47360-12-13 **דובינסקי נ' מדינת ישראל** (24.4.2014), לא אוכל להנחות עצמי מפסיקתו. ישנם בהחלט מקרים, בהכרח נדירים, בהם ניתן לשקול אי-הרשעה בעניינו של מי שלא הציג פגיעה קונקרטית בעתידו. אדרבא, המקרה המובהק ביותר בו אין צורך להציג פגיעה קונקרטית הוא עניינו של נאשם צעיר, דוגמת הנאשם שלפניי, שכל עתידו לפניו [השוו רע"פ 3446/10 **אלחלים נ' מדינת ישראל** (6.4.2011) שהגישה התביעה במסגרת טיעוניה לעונש].

10. בסופו של יום, הגעתי לכלל מסקנה כי במקרה דנן מתקיימים התנאים לאי-הרשעה, הן משום שזה היה ההסדר בין הצדדים והן לגופו. אני קובע כי הנאשם ביצע את העבירות בהן הודה ביום 27.11.2013, מחייבו בצו מבחן בן 12 חודשים ובשל"צ בהיקף 180 שעות בהתאם לתוכנית שגיבש שירות המבחן.

הזהרתי את הנאשם כי אם לא ימלא אחר הוראות קצינת המבחן ולא יבצע את השל"צ - ניתן יהיה להרשיעו ולגזור את עונשו.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום.

ניתנה היום, י"ח אייר תשע"ד, 18 מאי 2014, במעמד הצדדים.